

Ένας αυθεντικός Χριστιανός έφυγε από κοντά μας

/ [Γνώμες](#)

Του Νικόλαου Κόϊου, Αναπληρωτή Καθηγητή ΑΕΑΘ

Το πρόσωπο του Επισκόπου είναι κεντρικό στην Εκκλησιαστική ζωή, ως εκ τούτου το στίγμα της παρουσίας του στην Εκκλησία και την κοινωνία είναι ιδιαίτερα εμφανές. Στις τοπικές εκκλησιαστικές κοινότητες, στις Μητροπόλεις, για πολλά χρόνια τα πρόσωπα και τα έργα των εκλιπόντων αρχιερέων του παρελθόντος αποτελούν θέμα συζήτησης κλήρου και λαού. Στην Μακεδονία, αλλά και σε ολόκληρη την Ελλάδα, είχε αγαπηθεί ιδιαιτέρως ο μακαριστός μητροπολίτης Σιατίστης Αντώνιος (Κούμπος) ως μορφή ασκητική, λόγια και αγιασμένη. Αμέσως μετά την κοίμησή του αιωρούνταν ένα ανομολόγητο ερωτηματικό: ο επίσκοπος που θα ερχόταν στην θέση του θα συνέχιζε το έργο του; Θα ανταποκρινόταν στην πνευματική του παρακαταθήκη;

Το Άγιον Πνεύμα, ο Αγαθός Παράκλητος, ο οποίος σύμφωνα με τον Γέροντα Σωφρόνιο Σαχάρωφ: “ενεργεί ως μυστικός τις φίλος, μή θέλων να επιβαρύνει ημάς διά του αισθήματος της ευγνωμοσύνης” ανέδειξε διά της ψήφου της Ιεράς Συνόδου ως μητροπολίτη Σιατίστης τον τότε Αρχιμανδρίτη Παύλο Ιωάννου,

καταγόμενο εκ Χαλκίδος. Για όσους τον γνώρισαν από κοντά κατά την επισκοπική του διακονία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως “Ένας δεσπότης για τα δύσκολα”. Ήταν παρών όπου υπήρχε μεγάλη ανάγκη.

Στον ανθρώπινο πόνο στάθηκε προσέφερε παραμυθία με ειλικρινή συμπόνοια συνοδευόμενη με την δύναμη του Πνεύματος. Στα φλέγοντα κοινωνικά ζητήματα προσέφερε αυθεντικό εκκλησιαστικό λόγο, ο οποίος με πρωτοφανή ενάργεια προσελάμβανε την μεταβαλλόμενη κοινωνική πραγματικότητα. Στο συνέδριο “Εκκλησία και Αριστερά” τον Ιανουάριο του 2013 στην Θεσσαλονίκη εξέπληξε τους παρευρισκομένους με την ρωμαλέα τοποθέτησή του, η οποία συζητήθηκε για πολλές μέρες.

Τα ενδιαφέροντά του ήταν πάντοτε τα προβλήματα της κοινωνίας μέσα από το ζωοποιό βλέμμα του Χριστού και της Εκκλησίας: το μεταναστευτικό, η βία, η αγάπη προς τους εχθρούς, η δυναμική και η ευαισθησία της νεολαίας, η ελευθερία και η υπευθυνότητα του ανθρώπου, οι πολύτεκνες οικογένειες.

Για τον μακαριστό πια Σιατίστης Παύλο το κέντρο της πνευματικής ζωής ήταν η ταπείνωση και η αγάπη οι οποίες τρέφονται από το ασκητικό ήθος της Εκκλησίας.

Στην Πεμπτουσία τον γνωρίσαμε ως εξόχως Αγιόφιλο. Αγαπούσε πολύ τις σύγχρονες αγιασμένες μορφές της Ορθοδοξίας. Έδωσε πολλές ομιλίες και συνεντεύξεις ιδιαιτέρως για τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη, τον οποίον εκλάμβανε ως σημείο του Θεού στην γενεά μας, τον προκάτοχό του Σιατίστης Αντώνιο και πολλούς άλλους. Αγαπούσε ιδιαιτέρως τον μοναχισμό, τον οποίον στήριξε στην επαρχία του και διατηρούσε στενούς δεσμούς με τις μονές του Αγίου Όρους.

Ιδιαίτερη εντύπωση δημιουργούσε η τοποθέτησή του στα πολιτικά και εθνικά ζητήματα και ειδικά στα όσα διαδραματίστηκαν τον τελευταίο χρόνο αναφορικά με το ιερό όνομα της Μακεδονίας. Οι θέσεις του ήταν πάντοτε ευγενείς, νηφάλιες, μετριοπαθείς, αλλά και σαφείς χωρίς να επιδέχονται παρερμηνείες. Στηλίτευε με λόγο καθαρό, πνευματικό και αυθεντικά πατριωτικό όλα τα κακώς κείμενα ανεξάρτητα από την πολιτική παράταξη ή ιδεολογία που τα προκαλούσε.

Έγραφε ο ίδιος “...εάν αφήναμε τους ιστορικούς και τους γλωσσολόγους θα είχαν λύσει το πρόβλημα σε ένα πρωϊνό. Δεν υπάρχει μακεδονική Εθνότητα, ουδέποτε υπήρξε Μακεδονικό κράτος, ουδέποτε υπήρξε μακεδονική γλώσσα.”

Όλη του η πνευματική συγκρότηση, το ιεροπρεπές παρουσιαστικό του, η προσωπικότητά του, το χαμόγελό του, η αγάπη του προκαλούσε αισθήματα ειρήνευσης και εμπιστοσύνης. Στους δύσκολους καιρούς που διατρέχει η ανθρώπινη κοινωνία και η Πατρίδα μας η απουσία του αφήνει δυσαναπλήρωτο

κενό. Ωστόσο εμείς “οι ζώντες οι περιλειπόμενοι” (Α΄ Θεσ. 4,15) πιστεύουμε ότι θα συνεχίσει εις τον Ουράνιο Θρόνο να ενισχύει την Εκκλησία του Χριστού και την Πατρίδα μας με τις προσευχές του.

Αιωνία του η μνήμη!

Ας έχουμε την ευχή του!